

Mathilde Schjeldes tale på Ungdommens Folkemøde

Taler

Mathilde Schjelde
Aktiv i Sammenslutningen af Unge
Med Handicap

Dato

2. september 2026

Sted

Ølkassen, Ungdommens
Folkemøde, Valbyparken

- 1 Da jeg gik på gymnasiet, der løb jeg meget. Rigtig meget. Fordi hver gang, når jeg kom hjem fra gym, og jeg satte min taske og kunne trække vejret lidt, så ville jeg øjeblikkeligt mærke en form for gnavede tomhed et sted dybt inde i min kerne, der langsomt men målrettet var ved at æde mig op. Så ville jeg tage mit løbetøj på og løbe og løbe og løbe. Mens jeg løb, var tomheden væk. Så snart jeg stoppede, var den tilbage. En dag i starten af 3.g blev jeg opfordret til at løbe et halvmaraton. Jeg meldte mig til et i København.

- Ca. to uger inden løbet, så begynder jeg at få ondt i mit venstre knæ. Til at starte med tænkte jeg, at det nok ville gå over, så jeg løb bare videre. Da det ikke blev bedre, spurgte jeg andre, om jeg burde reagere. De fleste sagde, at jeg skulle mærke efter, om det var en smerte, der føltes forkert eller bare smerte, fordi nogle gange gør ting ondt.

- 15 Men jeg kunne ikke mærke, om smerten var forkert, fordi jeg havde altid ondt.

- Jeg havde altid fået at vide, at livet bare gør ondt. Adskillige læger, psykologer og psykiatere har snakket med mig gennem mit liv, og har konkluderet, at jo jeg var da helt sikkert deprimeret, men jeg klarede mig jo så godt både i skolen og socialt, at det kunne umuligt være så skidt, som jeg sagde det var.

Så jeg løb videre med smerten, og levede med tomheden.

- 25 Dagen kom, og jeg løb blandt tusindvis af andre i indre København. Men da jeg løb over halvvejspunktet, så stoppede jeg. Og de andre løbere fløj forbi mig, mens jeg lå der og holdt om mit varme knæ. Fuldstændig knækket. Det var egentlig ikke fordi det gjorde mere ondt den dag, jeg var bare lige pludselig helt utrolig træt af at have ondt. Jeg kunne ikke løbe mere.

30

35

Tomheden, den var der stadig, og den begyndte at gøre mere og mere ondt. Men jeg levede bare videre med den. Og på en dag, hvor jeg egentlig ikke var mere tom end normalt, forsøgte jeg at tage mit eget liv.

40

Jeg var bare helt utroligt træt af at være tom og i smerte.

Jeg kunne bare ikke mere.

45

Men her er jeg.

50 Fordi jeg blev taget alvorligt i sidste i øjeblik. Jeg fik en autisme-diagnose, der har reddet mit liv. Men den diagnose skulle være blevet givet før, at jeg prøvede at ende det.

55

Så når jeg hører politikere, journalister og andre med en platform kritisere unge mennesker for at opsøge hjælp og uretning og sige, at unge skal lære, at det er okay, at livet er svært og gør ondt. Så kan jeg ikke andet end at tænke på den 19-årige version af mig selv, der løb mere end 100 kilometer på en næsten flækket menisk, fordi hun havde lært, at det er okay, når det gør ondt.

60

Hun troede aldrig, at hun skulle blive glad, men her står hun – glad og i live, fordi diagnoser redder liv, og liv skal leves.

65

Jeg var heldig. Men der er mange, der ikke kan stå her i dag, enten fordi de ikke har kræfter til at løbe videre eller fordi de ikke er her længere. Derfor er det

vigtigt, at vi siger højt, at det ikke er meningen, at livet skal gøre ondt hele tiden, og der findes et liv, der ikke gør. Og hvis nogen siger, at 'sådan er livet bare', så er det fucking forkert.

Jeg ønsker mig dybt inde i mit hjerte, at hvert eneste ungt menneske, der kan mærke, at noget gør ondt eller, at der vokser en dødelig tomhed i dem – de bliver taget alvorligt lige meget hvor langt og hurtigt de kan løbe imens.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale, Folkemødetale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mathilde-schjeldes-tale-pa-ungdommens-folkemode-2026>